

VZPON NA MLINARSKO SEDLO Z BIVAKIRANJEM V BIVAKU PAVLETA KEMPERLA POD GRINTOVCEM:

*»Hribi majo svojo moč,
narbl takr't k' je črna noč«*

Letošnje poletje je bilo vremensko zelo nestanovitno: nikoli nisi vedel, na katerem koraku te bodo ujele dežne kaplje in kdaj te bo ponovno pogrelo sonce. Zato ni čudno, da smo bili ob lepi vremenski napovedi za prvi vikend oktobra soglasni:

Čas je za akcijo!

Tokratna akcija je bila gorsko obarvana. V okviru projekta 'Potepuhi' smo se namreč odločili, da se bomo podali na dvodnevno gorsko turo v Kamniško-Savinjske Alpe z nočitvijo v bivaku pod Grintovcem.

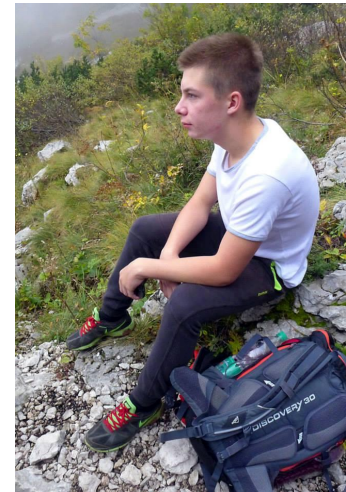
V soboto, 4. 10. 2014, smo se v jutranjih urah vsi nadebudni pohodniki zbrali v Stražišču pred upravo Vzgojnega zavoda Kranj. Med mladimi so se za udeležbo na pohodu odločili Nejc in Žan (SS Stražišče), Valerija in Nik (SS Črnava) ter Uroš (SS Mlaka), spremljali pa smo jih vzgojiteljici Petra in Mateja ter zunanji sodelavec Uroš.

Pred samim odhodom iz Stražišča sva s Petro izpeljali pregled nahrbtnikov, da slučajno kdo od mladih ne bi pozabil kakšnega dela 'obvezne opreme' doma. Skrbi so bile odveč. Nahrbtniki so bili zgledno pripravljene. Še več: v njih so bili celo predmeti, ki za na pohod niso bili predvideni – knjige, pižame, ... S Petro sva bili navdušeni, da so mladi razmišljali tako široko (kako si bodo zapolnili prosti čas, v čem bodo spali, ...), a sva z namenom, da bi bili nahrbtniki čim lažji, ves luksuz vseeno odstranili iz nahrbtnikov. Mladi so naju sprva začudeno opazovali in hiteli pojasnjevati, za kaj to potrebujejo, kasneje ob samem vzponu pa si je marsikdo po tiho želel, da bi iz nahrbtnika odstranil še kaj. ☺

Ko smo bili tako pripravljene na akcijo, smo se iz Stražišča odpeljali v Kamniško Bistrico. Tam smo se na parkirišču dogovorili za osnovna pravila, ki bodo veljala med vikendom, in pohod se je lahko začel. Prvi podvig je bil vzpon na 2 uri in 15 minut oddaljeno Kokrsko sedlo, kjer stoji Cojzova koč. Nahrtniki, ki so se še na parkirišču zdeli čisto lahki, so z vsakim korakom postajali težji, hitro so nam s čela pritekale prve

kaplje potu, začele pa so se kazati tudi razlike v kondicijski pripravljenosti in s tem razlike v tempu hoje. Tako smo se razdelili v dve skupini: skupino 'Speedy Gonzales' in skupino 'gorskih uživačev'. Speedy-ji Gonzalesi so oddrveli proti vrhu, kot bi jim gorelo za petami, gorski uživači pa so si vzeli čas, opazovali bližnje vrhove, skale, rože, ... Nejc si je poleg hoje hitro našel še dodatno zabavo – vsakega planinca, ki ga je srečal, je povprašal, kako daleč je še do vrha. Tako smo imeli stalno posodobljene podatke in kakšnih modernih tehnologij ter aplikacij sploh nismo potrebovali. 😊

Cojzova koča na vrhu Kokrskega sedla (1793 m n. m.) je bila ujeta v megli, obdajal jo je hladen zrak. Zato je bil še toliko bolj prijeten občutek, ko nas je ob prihodu v kočo objela toplota, ki je prihajala iz krušne peči. Oskrbnica nas je prijazno povabila k peči in nam dovolila, da smo pojedli vsak svoj sendvič. No, nekateri so pojedli že svoj drugi sendvič (od štirih!), pa čeprav sta bili za nami šele dobri dve uri poti, pred nami pa še 29 ur dogodivščin. Nobeno opozorilo ni zaleglo – nadmorska višina je terjala svoj davek. 😊

A postanek v koči vseeno ni bil povsem brezskrben. Tam smo namreč dobili informacijo, da so pred nami proti bivaku (ki je bil mimogrede naš današnji cilj in predvideno prenočišče) že odšli štirje planinci. Poleg nas osmih sta bila v koči še dva planinca z istim ciljem. Povpraševanje za bivak je bilo torej veliko, ponudba pa relativno majhna, saj nudi le 10 ležišč. Zavedati smo se začeli, da bomo morali vzeti pot pod noge, saj v bivaku velja pravilo »kdor prej pride, prej melje«. Oskrbnik koče je očitno opazil skrb na mojem in Petrinem obrazu, zato naju je pred odhodom pomiril z besedami: »Če pa bo bivak slučajno poln, pa ste dobrodošli nazaj. Bomo že našli prenočišče za vas in tudi nekaj jote bo zagotovo še ostalo.«. Priznati je treba, da nas je v tistem hipu kar malo zamikalo, da bi rekli: »Eh, zakaj bi se trudili, če pa imamo tu praktično vse?« A klic gora je bil močnejši ...

Pot smo s Kokrskega sedla nadaljevali proti bivaku pod Grintovcem (2070 m n. m.). Pot je bila zelo razgibana, dodatno pa so jo popestrili še Žanov bosonogi izziv, albanski dialog med Nejcem in Urošem ter Valerijino in Nikovo neskončno ugotavljanje živali na »p«.

Bivak je bil ob našem prihodu v gosti megli, a nas je vseeno takoj fasciniral s svojim modernim izgledom. Upali smo le, da ni popolnoma zaseden, in priznati moramo, da smo imeli srečo, saj so bili v bivaku le nahrbtniki treh planincev. Slednji so se čez čas vrnili z bližnje Skute. Naša 'albanska mafijca' sta jim takoj začela prodajati traktor s skrito željo, da se morebiti vseeno ne bodo odločili za nočitev z nami. 😊 A planinci se niso pustili prestrašiti: traktorja sicer niso kupili, so pa ostali z nami in skupaj smo preživeli super preostanek dneva, večer in noč.

Toda še preden se je stemnilo smo kljub megli malo raziskali okolico. Uroš se je kot pravi jamar skupaj z Žanom in Petro odpravil odkrivat vhode v brezna, Nik je po okolici iskal koščke lesa z željo, da bi zvečer zakurili taborni ogenj, midve z Valerijo pa sva imeli fotoshooting bivaka z vseh zornih kotov. 😊

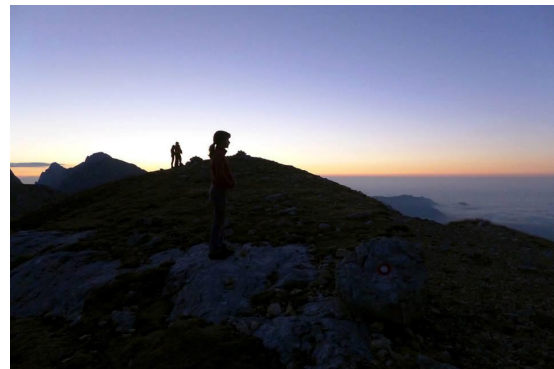
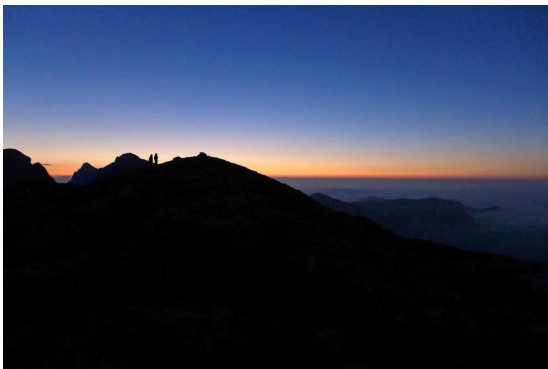
Ko se je stemnilo, je bil čas za družabni večer. Zbrali smo se v bivaku, kjer smo se ob soju sveč zabavali z igranjem različnih družabnih iger: širili smo rumene novice, sodelovali v intervjuju z napako, odgovarjali na vprašanja o poznavanju Slovenije in slovenskih gora, ... Še posebej intervju z napako je požel veliko zanimanja. Mladi so se pri odgovarjanju neizmerno izkazali, saj so prav vsi intervju uspešno opravili. Mi starejši pa bomo očitno potrebovali še nekaj vaje ... 😊

Po družabnem večeru v bivaku se je dogajanje preselilo pred bivak, kjer sta Žan in Nik ob podpori Uroša poskušala zakuriti taborni ogenj. Trudili so se in trudili, a ogenj se kar ni hotel prikazati. Les je bil namreč vlažen, papirja bolj malo. Tako so po dobri uri »vrgli puško v koruzo« in pridružili so se nam na ležiščih v bivaku.

Spanje v bivaku je bila prav posebna izkušnja. Nimaš namreč vsak dan možnosti spati v majhnem prostoru skupaj s še ostalimi desetimi prepotenimi planinci, od katerih ima prav vsak svoje 'nočne običaje': nekdo cmoka, drugi smrči, tretji maha z rokami naokrog in ga je povsod dovolj, tudi na tebi, četrti namesto vzglavnika uporabi kar Uroševe noge, a se nato sredi noči premisli in odtava spat med nahrbtnike, ... 😊 A kdor se je ponoči zbudil in pogledal skozi okno bivaka, je lahko uzrl čudovit prizor: megla je izginila in nad nami se je razprostiralo veličastno zvezdno nebo, kakršnega iz doline le redko lahko opazuješ. V tistem trenutku je ime našega pohoda – »Hribi majo svojo moč, narbl takr't k' je črna noč« – dobilo svoj pravi smisel.

Zgodnje jutranje ure pa so s seboj prinesle nov nepozaben pogled: sončni vzhod. Slednji nas je vse spodbudil, da smo prilezli na plano in vzhičeno opazovali, kako se prebuja nov dan. Nismo prav dosti govorili, pač pa smo le odprtih ust stali na hribu, zrl v dolino in spuščali glasove navdušenja. Z Urošem sva se trudila, da bi ta enkratni prizor ujela v fotografski objektiv – že res, da so nastale super fotografije, a občutke, ki so nas ob tem spremljali, lahko človek zares doživi le v živo.

Samo jutro je nato minevalo dokaj lagodno: malo smo še poležavali na skupnih ležiščih, si pripovedovali različne zgodbe, se spominjali sanj, ... A ura je neusmiljeno tekla in čas je bil, da se podamo na Mlinarsko sedlo. Nahrbtnike smo pustili v bivaku, saj smo se morali z Mlinarskega sedla tako ali tako ponovno vrniti do bivaka.

Mlinarsko sedlo je bilo najvišja točka našega pohoda (2334 m n. m.) in lepo vreme nam je omogočilo čudovit razgled na okoliške hribe ter v dolino. Žan si je tudi na tej poti vzel čas, iskal brezna in v vsako luknjo metal kamenje – ali je spodaj jama ali ni. Na Mlinarskem sedlu je sledil obvezen fotoshooting ter manjša malica. Ko so gorske kavke opazile, da imamo pri sebi hrano, so se nam pridružile v upanju, da se bo tudi za njih kaj našlo. Petra in Žan sta z

njimi radodarno delila piškote – Žan je bil celo tako zelo vztrajen, da so mu kavke hrano vzele kar iz roke.

Sledil je povratek – najprej nazaj do bivaka, ki smo ga pospravili in si na ramena ponovno optali nahrbtnike, nato pa naprej preko Slemena vse do bivaka pod Skuto. Pot je bila kar dolga, a zelo zanimiva: najprej škrapljast svet, na senčnih legah malo snega, nekaj jeklenic in klinov, ... A ne glede na to, kakšen izziv se je pojavil pred nami, smo ga uspešno in varno premagali.

Bivak pod Skuto na Malih podih (2070 m n. m.) je sicer veliko starejši kot tisti, ki nam je v pretekli noči nudil zavetje, a zato ni prav nič manj mikaven. Nam je tokrat služil le kot prostor za še zadnji daljši počitek, pojedli pa smo tudi vse ostanke hrane, ki so se našli v nahrbtnikih. To pa še ni vse! Izpolnila se nam je tudi velika želja, za katero smo sicer že mislili, da bo ostala neuslišana: zagledali smo dva gamsa. ☺

Pot nas je nato po strmem pobočju vodila v dolino. Del poti je potekal po melišču, kjer je prav vsak moral najti svojo tehniko, kako se bo spopadal s premikajočim se kamenjem. Drugi del poti pa je potekal po vlažnem travnatem pobočju, ki je bil idealen, da ti je spodneslo noge in si pristal na zadnji plati. No, ko so bili mladi že ravno na zadnji plati in glede na dejstvo, da je hoja postala že 'brezvezna', so del poti opravili kar sede.

Vlažna travnata površina je bila namreč odličan naravni tobogan, posledice tega tobogana pa so bile nova barva in nov model hlač. ☺

Nazaj v Kamniško Bistrico smo se vsi vrnili utrujeni in lačni. Sklenili smo, da vikend zaključimo s kebabom v Kamniku. Med čakanjem na kebab se je izkazalo, da nagajivosti nismo pozabili v gorah, saj so mladi Petri na skrivaj v vodo zamešali malo čilija. ☺

Zadovoljni s super vikendom in ponosni sami nase smo se tako odpeljali nazaj v stanovanjske skupine. Kljub temu da se nam je pred očmi prikazoval le še osvežilni tuš in topla postelja, pa

smo našo dogodivščino zaokrožili z željo, da se skupaj kmalu spet odpravimo novim dogodivščinam naproti.

Ko se sedaj iz domačih naslonjal spominjamo naše gorske avanture, nam po mislih roji pregovor:

*»Zapolnite svoje življenje z izkušnjami, ne s stvarmi.
Imejte zgodbe, ki jih boste pripovedovali, ne stvari, ki jih boste kazali.«*

Prav to smo namreč iz vzpona na Mlinarsko sedlo z bivačiranjem v bivaku Pavleta Kemperla prinesli: novo izkušnjo, polno zanimivih zgodb, super spomine in željo, da se kmalu spet srečamo v gorah.

Pa en lep gorski pozdrav do naslednjič! ;)

Besedilo in fotografije: Mateja Oman in Uroš Ilič